

Oproštajni govor od vlč. Alojzija Žlebečića

U ime župe Krista Kralja – vlč. Milan Dančuo

Miroševac, 23. studenoga 2017. godine

Preuzvišeni oče biskupe, poštovani svećenici, drage sestre i braćo!

U ime cijele župe Krista Kralja na Trnju, gdje je vlč. Alojzije živio i djelovao 37 godina, odnosno točno polovicu svoga zemaljskog života, želim s vama podijeliti nekoliko misli i sažeti osjećaje i zahvalnost svih župljana u čijim je srcima, mislima i sjećanjima vlč. Alojzije ostavio dubok trag. Mnogo je onih koji su vlč. Alojzija poznavali puno više i s njime dijelili puno radosnih i žalosnih trenutaka, ali da se upozna vlč. Alojzija na pravi način, bio je potreban samo jedan susret s njime. Njegova srčanost, jednostavnost, radost i susretljivost odlika je koja ga je krasila tijekom cijeloga života, kroz njegov svećenički poziv, kroz molitvu, duhovnost, sakramente, ali i druženja, hodočašća, putovanja, susrete; kroz rad, brigu i trud koje je ugradio u svoj svećenički život i u povijest i sadašnjost naše župe. Služba vlč. Alojzija u župi Krista Kralja ne broji se samo godinama, već poput njegova prethodnika, velečasnog Dragutina Kocipera, desetljećima.

Neostvarena želja vlč. Alojzija bila je dovršetak izgradnje župne crkve: taj zadatak koji obvezuje povjerio je nama kao svojim nasljednicima. Ali ipak, uz brižnu materijalnu brigu za župu, ono što je izgradio, a može se usporediti s najveličanstvenijim katedralama svijeta, upravo je njegova duhovna crkva – župa u koju je tijekom svoje dugogodišnje službe ugradio mnogo duhovnog kamena i materijala na kojima smo mu neizmjerljivo zahvalni.

I kada je ovoga ponedjeljka zvono naše župne crkve Krista Kralja počelo neumoljivo i dugo zvoniti, bio je to nagovještaj da se je nešto dogodilo. Nije trebalo dugo čekati objašnjenje: ovo snažno i neumoljivo zvono, kojega je prije mnogo godina dao postaviti upravo vlč. Alojzije, javljalo je cijelom Trnju da ga je toga jutra Gospodin pozvao u nebesku domovinu. Vijest da je preminuo vlč. Alojzije proširila se munjevitom brzinom čitavim Trnjem. Zatreperilo je s tugom svako vjerničko srce koje ga je poznavalo, čiji je on bio Pastir pa skoro četrdeset godina. Revan, gorljiv, potpuno posvećen poslanju koje mu je Bog namijenio, neumorno je uređivao duhovno kamenje župe - vjernike, ali jednako tako i crkveni unutrašnji i vanjski prostor. Njegove su posvećene ruke uvele u zajednicu vjernika mnoštvo novorođenih u krštenju, blagoslovile su ženidbeni savez mnogih supružnika, podijelile bolesničko pomazanje umirućima. Prvopričesnici i krizmanici primali su od njega pouke, savjete i upute za život. Okupljao je mladež i djecu, ali nikada nije zaboravljao niti starije osobe, bolesne i nemoćne koje je revno posjećivao. Rado se družio, vrata crkve i župnog ureda bila su uvijek otvorena za dobronamjernika i onoga tko je bio u potrebi. Disao je sa svakim svojim vjernikom, plakao je s tužnima, veselio se s radosnima.

Suza se nije stidio, doista, nije ih mogao zaustaviti koliko god se nekada trudio. Suze u radosti i žalosti, suze u brizi za dovršetak izgradnje crkve. Ali ta iskrenost u emocijama i jednostavnost života je ono što nas je doista istinski dirnulo u njegovom primjeru i to je

ono što nas obvezuje. Možda su suze bile najteže kada mu je nakon dugo godina služenja u župi Krista Kralja i srastanja sa zajednicom bila povjerena nova služba župnika u župi sv. Ivana Krstitelja na Novoj Vesi. Ali prihvaćao je sve iz Božje ruke. Bio je svjestan da se duše spašavaju jedino žrtvom križa. I to je razaznao, prihvatio i živio. Ostao je dosljedan obećanju što ga je dao svom biskupu na svećeničkom ređenju, da će slušati svoje pretpostavljene i istom je ljubavlju, požrtvovnošću i gotovo mladenačkim entuzijazmom prigrlio novu službu, nove duše koje su mu bile povjerene i prihvatio nove izazove, iako ne više u snazi kao nekoć. Možda mu je i sam Gospodin postavio granice, prokušao ga i pročistio kroz bolest i prikovanost uz krevet, da ga uvede u svoje Kraljevstvo i okruni vječnom nagradom na nebesima.

Nakon vjernika i žive zajednice, drugi veliki duhovni kamen koji je ugradio u svoj svećenički život i u župu povezanost je sa sestrama Dominikankama koje djeluju i danas u župi. Sestre mu iskreno zahvaljuju za svu dobrotu, razumijevanje, zajedničke trenutke, poštovanje. Kad je ostao bez svojih najbližih članova obitelji, znao je reći da su mu sestre i majke i sestre i obiteljski dom. Svako je jutro slavio misu u samostanskoj kapeli, posvećenoj blaženoj Ozani Kotorskoj, u kojoj je i započela živjeti i djelovati župa Krista Kralja, u iščekivanju izgradnje same crkve. Rado se, na tu nakanu, utjecao i blaženoj Ozani, te promicao njezinu pobožnost. Povezanost sa sestrama Dominikankama ostala je trajna na zemaljskom putovanju i ostaje u vječnosti. Vjerujemo da se i sada, pred Božjim prijestoljem zauzima za sestre, a njima će njegovo ime ostati trajno prisutno u molitvama.

Duhovni kamen koji je ugradio u župu bila je suradnja s drugim svećenicima u župi. Poštivao je svoje pomoćnike i bio radostan kad se mogao osloniti na njih. Njegovi najbliži suradnici bili su kapelani: vlč. Ivan, vlč. Dragutin, vlč. Mladen, vlč. Dražen, p. Ivan, vlč. Franjo, i na kraju vlč. Pjotr Maj s kojim je surađivao dugi niz godina i koji možda može najviše posvjedočiti o radosti, jednostavnosti, i duhovnim vrednotama vlč. Alojzija. Duhovno kamenje je i suradnja sa sestrama sakristankama, katehista i katehisticama, župnim vijećima, zborovima, ministrantima. Uz njegovu su privolu i pod njegovim vodstvom djelovale i danas djeluju u župi skupine molitvenih zajednica, pokreta i udruga poput Žive krunice, Hrvatske Schönstattske obitelji i Neokatekumenskog puta koji je iznjedrilo više od 10 zajednica. Pod njegovim vodstvom djelovao je i župni Caritas, koji je hranio i odijevao mnoge siromahe, osobito za vrijeme i neposredno nakon Domovinskog rata. Duhovno kamenje su i brojne pučke pobožnosti koje je organizirao, hodočašća u marijanska i druga svetišta, po čemu će ga hodočasnici osobito pamtiti. Onima koji su mu bili najbliži i koji su ga najviše poznavali, možda je upravo sada najteže oprostiti se jer odlazak uvijek ostavlja prazninu u srcu.

Veliki duhovni kamen koji je ugradio u župu, njemu možda najljepši, bio je upravo Neokatekumenski put. Dugo se pitao kako ostvariti poziv svetog Ivana Pavla II. o novoj evangelizaciji, kako u župu donijeti svima obnovljeni duh Drugog vatikanskog sabora. Gospodin mu je poslao konkretan odgovor kroz Neokatekumenski put. Prihvatio ga je među prvima u Zagrebu. Započeo je najprije pokrsni katekumenat u župi. Razmišljao je kako zadržati sve one koji su se vratili Crkvi nakon demokratskih promjena u Hrvatskoj i kako zadržati one koji su bili gladni za Kristom krsteći se kao odrasli. Prihvatio je

Nekokatekumenat, čak i kao Put osobnog posvećivanja. Na putu je mnoga zvanja probudio, uputio i ohrabrio. Mnogima je bio ispovjednik, pratio ih duhovnim razgovorima i savjetima.

Dok stojimo nad otvorenim grobom, svjesni smo da nam upravo ti, Alojzije, pokazuješ kako su smrt samo vrata u novi i vječni život, kojega si na ovozemaljskom putovanju svakodnevno naviještao i svjedočio svojom ljubavlju i djelima. Tu ljubav svjedočiš i u ovom trenutku jer je tvoja želja da budeš sahranjen u grobnicu koju si kao župnik uredio za zajedničku grobnicu svim župljanima koji ne mogu imati svoj grob. Bio si i ostao prijatelj siromaha i potrebitih do kraja.

Dragi Alojzije, želimo ti zahvaliti za sve ono što si činio za svoga života i čime si nas zadužio. *Hvala* ti na odvažnosti kojom si prihvatio svećenički poziv. *Hvala* ti što si svoj poziv živio vjerno i ponizno. Tako si nama mlađim kolegama uvijek bio uzor i nadahnuće, a braći i sestrama slika uzornog svetoga i posvećenog života. *Hvala* ti što nikada nisi zatvorio srce Božjoj prisutnosti u svome životu. Uvijek si navješćivao Krista, svjedočio o njegovoj ljubavi i blizini. *Hvala* ti što si revnim i gorljivim navještanjem Božje riječi spasio mnoge izgubljene: bračne parove od razvoda, mlade od problema, poteškoća i izgubljenosti, osamljene od izgubljenosti. *Hvala* ti što si bio otvoren životu, što si ga branio i pozivao na prihvaćanje. Mnoga djeca ne bi se rodila bez tvojeg *da* Božjoj volji. *Hvala* ti za svako krštenje kojim si bio Božje sredstvo novog rođenja svojoj duhovnoj djeci. *Hvala* ti što si uvijek bio spreman saslušati poteškoće i probleme, podijeliti u Božje ime otpuštenje grijeha. *Hvala* ti što si svoje stado neumorno vodio prema Isusu Kristu s kojim si se sada sjedinio u vječnosti. *Hvala* ti što si svoje probleme iskreno dijelio s bližnjima, što si bio jednostavan i skroman. *Hvala* ti što si s nama plakao. Sjećamo se sa zahvalnošću svake tvoje suze, blizine u tugama, žalostima i rastancima s našim bližnjima. *Hvala* ti što si se uvijek s nama radovao. Tvoj osmijeh, radost, druželjubivost i optimizam ostat će zauvijek u našem sjećanju: ostaju trajan spomen na tvoj život. *Hvala* ti što si nas učio da ljubimo Mariju, često si govorio: »Tko Mariju ljubi, taj se ne gubi«. *Hvala* ti što si nas tražio, bio strpljiv s nama i ispravljao nas u našim lutanjima. I na kraju, *hvala* ti što si nam ponajprije bio otac i brat!

Per aspera ad astra. Preko trnja do zvijezda. Od zagrebačkog Trnja do nebeske Zvijezde. Neka nebeski sjaj i Gospodinova svjetlost obasjaju sva tvoja dobročinstva i duhovno kamenje ugrađeno u našu župu i tvoj život na ovome svijetu. Neka ti Krist Kralj svega stvorenoga, koji te pozvao sebi upravo u tjednu kada proslavljamo njegovo zemaljsko i nebesko Kraljevstvo, nagradi vječnim dobrima i vječnim životom. A nama neka milostivi Gospodin udijeli utjehu i nadu, zahvalnost za život vlč. Alojzija i trajan spomen u našem srcu. Dragi vlč. Alojzije, zbogom do ponovnog susreta u nebeskoj domovini!